

[Arne Melchior]

kende medier, f.eks. TV 2. På samme måde store bryggerier.

Små butikker, lokale butikker, små og lokale bryggerier – det gælder for øvrigt både i fabriktions- og i distributionssektoren inden for alle mulige brancher – vil være udelukket fra at benytte denne naturlige reklameform, denne naturlige kontaktform mellem dem og det publikum, de appellerer til. Det er og bliver en forvriddning til ugunst for landsbyer, for småsamfund, for hele egne og ligefrem for hele amter, at det skal være på den måde.

Jeg kan kun opfordre nogle græsrodder til at træde frem ude omkring i landet og sige: vi vil sandelig som aktionærer i vort bryggeri eller som brugsuddelere her eller som købmænd her og dér have adgang til de æterbårne medier i vort område.

Det skulle undre mig, om der ikke både blandt radikale medlemmer af dette Ting og blandt socialdemokratiske medlemmer af dette Ting med interesse for en ikke for vidt-dreven centralisering til de store byer skulle være en væsentlig forståelse for at give også lokalsamfundenes erhvervsvirksomheder en nem mulighed for at komme i forbindelse med deres opland og med deres kundekreds.

Mit sidste ord i denne sammenhæng skal gå på dagbladenes mulighed for at komme med. Det lykkedes altså ikke denne gang, men ligesom reklamedelen håber jeg at det kommer.

For 10, 20, 30 år siden var der en meget skarp brancheopdeling: chokolade og suk-kerverarer kunne kun sælges i chokoladeforretninger, tobak kun i tobaksforretninger, frugt og grønt kun hos grønthandleren osv. Det har en naturlig udvikling nedbrudt. Branche-glidningen er kommet så langt, at det i dag stort set står en skotøjshandler frit for at handle med tobak og omvendt. Hvorfor skal man så afskære dagbladene, som har en forståelse, en erfaring og også en interesse i kommunikation ud til større og mindre be-folkningsgrupper, fra den fri næring, om jeg så må sige, at kunne drive kommunikation gennem æteren?

Det er gammeldags, det er tragisk at se, at partier, der kan lide at være fremskridtsvenlige og progressive, gang på gang, når fremskridtene sker, stritter imod og forsøger at låse tingene fast ved det, det var i deres for-ældres og bedsteforældres tid, i stedet for at

forstå den nye tids tale. Men som sagt: strømmen skal nok bane sig vej.

Poulsgaard (FP):

Fremskridtspartiet har stillet ændringsfor-slag nr. 1. Det, vi vil med det ændringsfor-slag, er simpelt hen at beskytte fællesanten-neforeninger mod flere tvangskanaler.

Hvorfor, kunne man spørge, skal antenne-foreninger belemres med flere tvangskanaler i alsidighedens hellige navn? Hvis nu en antenneforening synes, at alsidighed er at fylde kanalerne op med morskabsprogrammer, hvorfor skal vi så her i Folketinget blande os i det? Hvis de trænger til kulturprogrammer, kan de jo bare slå over på de danske tvangskanaler, TV 1 og det kommende TV 2.

Disse antenneforeninger har hidtil selv kunnet finde ud af, hvilke programmer de vil have i deres fællesantenneanlæg. Det har medlemmerne bestemt på ægte demokratisk vis på generalforsamling eller møde.

Derfor skal vi have denne bestemmelse ud af forslaget. Hvis det lykkes at få den ud – jeg har ikke ret meget tiltro til, at det lykkes – har vi i betænkningen skrevet, at vi indstiller forslaget til forkastelse. Det er min fejl. Vi må indrømme, at det, selv om vi slet, slet ikke er tilfredse med det foreliggende forslag, er et fremskridt, og at vi ved tredje behan-dling nok vil støtte forslaget. Selvfølgelig ville det blive betydelig bedre, hvis vi fik bestem-melsen ud. Hele diskussionen er jo paradok-sal.

Hr. Bilgrav-Nielsen har da så evig ret i, at de røde partier strør om sig med penge med den store hånd, men det har de Radikale, som det blev sagt, hjulpet dem med mange gange. Det er rigtigt. Aviserne, vismændene, de økonomiske rapporter fortæller, hvor elendigt det står til. I den situation kommer sådan et luksuspræget område som dette og vil have flere offentlige midler.

Man kan kun hilse med tilfredshed, at de Radikale er skeptiske over for det område. Men så burde de Radikale have så meget sund fornuft, at de kan indse, at det ikke nytter noget, at vi får æteren givet næsten fri, hvis ikke vi giver disse folk muligheder for at drive disse radioer, disse tv-stationer, ved at de får muligheder for at skaffe sig indtægter. Nu begrænser vi de muligheder, de har for at